

hányszor törtek reánk, függetlenségünkre, szabadságunkra, pusztá életünkre, s mégis, megfogyva bár, de törve nem! él nemzet e hazán!

Mi tesz erre képessé bennünket? Mi tesz bennünket olyan erőssé, hogy verhetetlenek legyünk? A vértanúk elszánt önfeláldozása, az idegen uralom alatt élt magyar testvéreink lemondó, de magyarságuk mellett halálig kitartó nagy ragaszkodása. Ezek azok a fegyverek, amelyekkel kiverelkedhetjük magunknak a népek nagy közösségében helyünket s az újabb, szebb, boldogabb magyar jövőndőt!

„Szeressük egymást, mert úgy áld a sors,
Nemzetrontó viszályra most az ér rá,
Ki vak vagy önző s aljas, céda, kores.
Élő hit edzze már a gyermeket,
Tegye szívét lánggá, karját acéllá,
S fölkél a nap megint a hegy megett.“

MÉG MINDIG...

Arad mellett foly a Maros,
Sötét az ég, nem csillagos.
Felhők között kitör a hold,
Mély sírjában ébred a holt.

Hold sugári leragyognak,
Nyílik szája sírhalmoknak,
Kardja után nyúl ki a kéz,
Mély sírjából kél a vitéz.

Jó barátok, hű bajtársak,
Csillagai a csatáknak,
Halhatatlanok — halálban —
Előlépnek tizenhárman.

Megállnak a Maros partján,
Sötét arccal és mogorván,
Borús szemük felvillámlik,
Látják a hont a határig.

Semmi jel nincs — mibe' hisznek,
De nem hisznek szemeiknek;
Hallgatóznak reménykedve;
Ha valahol zaj ébredne.

Hallgatózván szívük dobog;
Csörren-e kard, pereg-e dob?
Harsog-e már a trombita?
Merről nyerít a paripa?

De semmi nesz, de semmi szó,
Elrejtve még a lobogó.
Hallgat hegy-völgy, csendes minden,
Mint a tenger a szélcsendben.

„Tűrjünk! — nincs még itt az idő...
Fogadj vissza ó temető!“
S meg sem állnak sír mélyéig...
Minden éjjel ezt ismétlik...

Z. J.

AZ APA FIAIHOZ

Fiaim, fiaim,
Jertek ide, jertek!
A tizenháromról
Hadd beszéljek nektek.

Véssétek szavamat
Szívetekbe mélyen,
Hogy dicső emlékük
Mindörökre éljen.